

TOCHTGENOOT MET EEN BLIJDE BOODSCHAP

Antwerpen 7 februari '13

Geachte heer J. Mettepenningen

Uw lezing '*TOCHTGENOOT MET EEN BLIJDE BOODSCHAP*¹' heeft mij bijzonder getroffen. Het voelde aan als thuiskomen. Bij lezing kan ik er nog altijd van genieten². Ik heb dus geen enkel behoefte de inhoud te relativieren of in vraag te stellen integendeel. Bedankt voor deze ervaring.

Thuiskomen heeft natuurlijk ook iets melancholisch, het verwijst naar een verleden. In mijn geval Pa en Ma, een mooie jeugd, Ward Bruynickx onze proost in de Chiro, zeg maar onze inspiratiebronnen. Geschiedenis die ons 'vormde' tot wie we vandaag zijn. Thuis als onderdeel van onze identiteit.

Uw oproep om bij mijn collega's of in mezelf Messias te ontdekken heb ik niet goed begrepen. Eerlijk, ik heb goed gekeken maar ik zag 'Hem' niet zitten. Waarschijnlijk omdat we wat beschadigd zijn. De druk vanuit een steeds verder hollende moderniteit, verdriet omdat we onze 'thuis' verliezen. Verdriet door het integriteitsdebat die ons thuis en haar positieve romantiek aantastte.

Toch sluit ik me aan met wat u omschrijft als een 'lofzang'. Na meer dan 40 jaar engagement in en met de katholieke actie ben ik meer dan ooit overtuigd in het belang van godsdienst als emancipatorische kracht. In de school is God niet dood, zelfs niet in onze scholen waar het katholiek onderwijs vandaag minder dan 4 % kernkatholieken telt. God wordt terug binnengebracht via de vele kleuren en nieuwkomers. Onze katholieke school, leerkrachten, worden bevraagd over hun religieuze praktijk door de bv. Jongeren afkomstig uit Oost-Europa. Kortom veel gelovige leerlingen, hun ouders, zij hebben vertrouwen en verwachten veel van 'ons'. Veel van deze ouders, ook de moslims, kozen voor een school waar "geloof" in het pedagogisch project is verankerd. Ik had dus het voorrecht de Messias terug te ontdekken via en bij de leerlingen.

Vandaag gaat het maatschappelijk debat over de plaats van het geloof in onze samenleving en dus ook in de school. Geloof als verzwakkend en storend element t.o.v. de postmoderniteit. De positie van vele maatschappelijke actoren en de concrete praktijk van het verdringen van katholieke en religieuze organisaties vertrekt vanuit een beschavingsretoriek. Godsdienst is dus hinderlijk, achterlijk. In die zin zijn de anders gelovigen onze bondgenoot. En ja, vooral de moslims hebben mij geïnspireerd in het terug ontdekken van mijn eigen religieuze traditie en cultuur.

Onderwijs waar God een plaats heeft in het pedagogisch project zal verdwijnen wanneer 'we' elkaar niet vinden. Ondanks het feit dat de laatste 4% kernkatholieken het onderwijs verlaten lijkt me het christelijk opvoedingsproject springlevend. Zaak is de veranderingen in onze samenleving, hoe bevreemdend ook, positief te vertalen. Het blijft mijn overtuiging dat dit een opportuniteit is voor het katholiek onderwijs.

Uiteindelijk herleidt het debat zich naar onszelf. Zijn we nog een katholieke school en wat betekent dit. De identiteitsvraag wordt zo door anderen, incidentjes, scherp gesteld. Juist in dit tijdsgewricht hebben onze schoolbesturen, geflankeerd door het vicariaat beslist het katholiek onderwijs in onze stad te verlaten. Deze bewering is niet lichtzinnig. Toch oprechte dank voor de lofzang.

Luc Lamote

2030 Antwerpen Schoonbroek 51

+32 (0)476401817

<http://www.bloggen.be/luclamote/>

luc.lamote@pandora.be

¹ Jezus/Jezelf in elkaar herkennen op een katholieke school [lezing, 18 januari 2013, TPC, Antwerpen] Dr. Jürgen Mettepenningen

² Hoewel, Epicurus en zijn volgelingen definieerden het grootste genot als de afwezigheid van pijn.